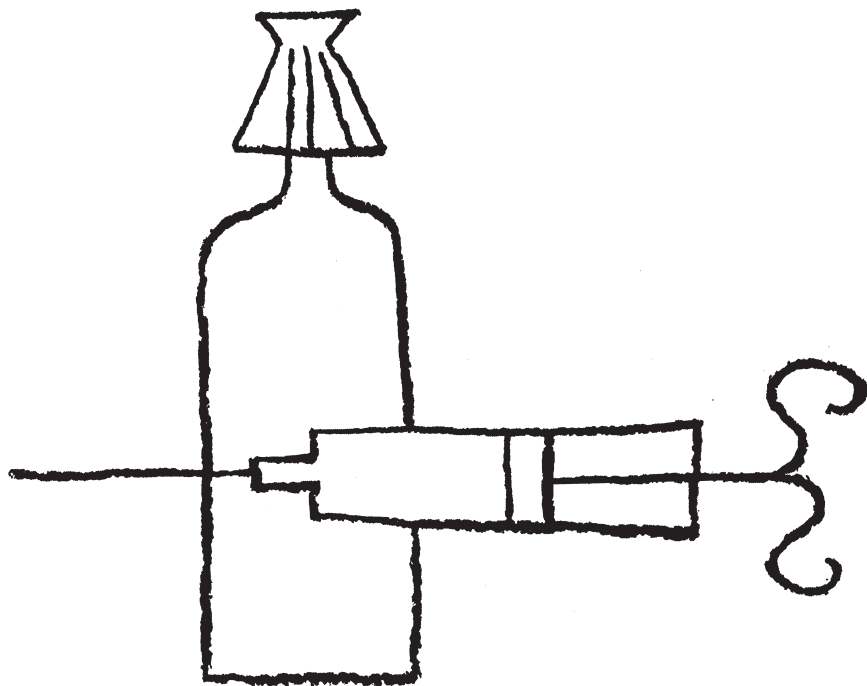

To je ale hrozné, naříkal hroch, takhle tady ležet, když jsou všichni na koupališti, hrají si s balonem a poslouchají gramofon s veselými písničkami. Nemohla byste mi, sestřičko, vyprávět aspoň pohádku?

A sestřičce bylo hrocha líto, a tak mu vyprávěla:

Byl jednou jeden hroch, a ten měl hrozný strach z očkování...

Proč někdy není sodovka

Bylo léto a v létě má každý žízeň, protože je horko.

Já bych tak pil, řekl kaktus, který stál v otevřeném okně.

Já bych také pil, řekl druhý kaktus a oba si zhluboka povzdechli.

Kdepak je ta holčička, která nás má zalévat? Maminka jí přece řekla, že nás má na starosti.

Kdoví kde ta holčička je, řekl třetí kaktus, už tři dny nás nezalévala a v krku máme tak sucho, že nemůžeme mluvit.

Víte co, řekl čtvrtý kaktus, pojďme se někam napít, koupíme si v restauraci sodovku, nebudeme přece takhle čekat, to bychom mohly uschnout.

To je správný nápad, řekly si kaktusy, sebraly se a šly.

Ale sotva vyšly z domu, potkají ulici, úplně zmořenou vedrem, a ta ulice povídá:

Zrovna se jdu napít, jsem úplně zmořena vedrem, je to na mě vidět, že?

A na nás ne? řekly kaktusy, máme zrovna takovou žízeň jako vy, půjdeme spolu.

Má mě kropit jeden pán, který jezdí s kropicím autem, řekla ulice, ale kdoví kde je, tři dny se neukáže a já už žízň nevidím.

Nic si z toho nedělejte, řekly kaktusy, nás má zalévat jedna holčička s modrou mašlí a také nás už tři dny nezalila, pojďte s námi, jdeme na sodovku.

A šly. Napřed kaktusy a za nimi dlouhá ulice, které se šlo těžko v takovém horku, a byla celá rozpálená. Kaktusy

na ni chvílemi foukaly, ale nebylo to nic platné, kaktusy moc foukat nedovedou. A jak tak jdou a hledají restauraci, potkají prádlo na kropení, samé veliké kusy, prostěradla a cíchy.

Kam jdete, volalo na ně prádlo už z dálky, neviděly jste někde restauraci, jsem prádlo na kropení, měla mě kropit jedna paní, ale docela na to zapomněla. Jsem suché jako troud a je mi žízni nanic.

Jestli máte tak hroznou žízeň jako my, řekly kaktusy, tak pojďte s námi a neztrácejte hlavu, restaurace nemůže být daleko.

A ulice řekla: Hlavně jděte vpředu a dělejte aspoň trochu stín.

A prádlo na kropení se přidalo ke kaktusům a k ulici a šlo vpředu a vypadalo to jako dlouhý průvod s bílými prapory, jako veliký žíznivý průvod, a lidé otvírali okna, vykláněli se a říkali si:

Koukejme, prádlo na kropení, kaktusy a ulice, kam jdou, kam by tak mohly jít? Půjdem se podívat a zastavíme se v restauraci na sodovku, je takové horko. A šli za tím průvodem.

A prádlo, kaktusy a ulice šly dál a pak prádlo uvidělo restauraci a řeklo:

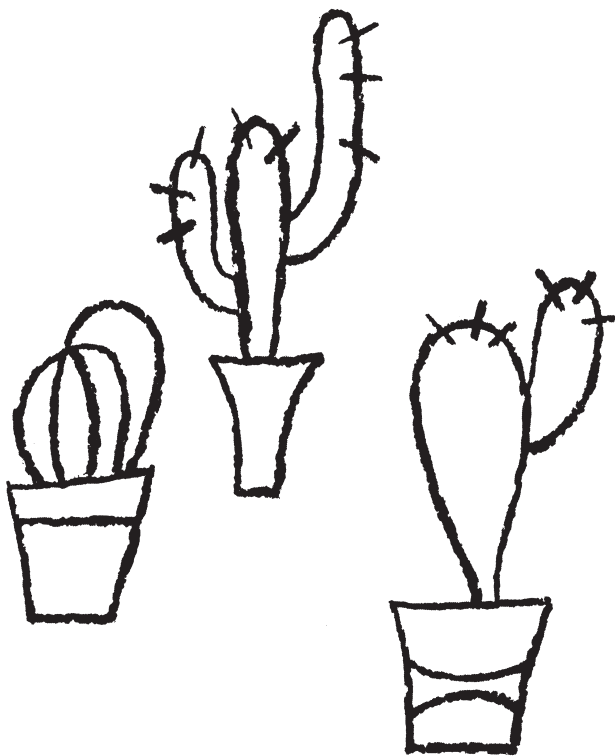
No tak konečně, už vidím restauraci, za chvíli nám bude dobře. A všichni vešli dovnitř a hospodský povídá:

Není vás trochu moc? Najednou vám všem nemůžu posloužit, musíte si stoupnout do fronty.

A prádlo, kaktusy a ulice řekly, samozřejmě, a stouply si hezky do fronty a byla to dlouhá fronta až na konec ulice,

a když pak přišli lidé, když přišla holčička s modrou mašlí a pán, který kropí ulice, a paní, která kropí kropicí konví prádlo, museli se postavit na konec té dlouhé fronty a stáli a stáli, šlo to pomalu, hrozně pomalu, ale nedalo se nic dělat.

A když na ně nakonec přece jen přišla řada, víte, že nedostali žádnou sodovku ani limonádu? Všechno bylo vypito, protože prádlo, kaktusy a ulice měly žízeň, která stála za to.

O Ivánkovi, který tloustl a tloustl

Byl jednou jeden chlapec, jmenoval se Ivánek, a ten dostal k narozeninám knížku o ptáčích, motýlech a velikém parku, plném kaštanů, ptačích budek a malých mlékáren.

Byla to pěkná knížka, Ivánkovi se líbila a četl ji, kdy jen mohl. Při snídani, před obědem i po večeři. Chtěl toho přečíst co nejvíc, a tak četl rychle. V knize bylo třeba napsáno: Motýli měli na křídlech veliká kola, ale Ivánek četl: Motýli měli kola, jako by motýli jezdívali v parku na kolech. Zkrátka Ivánek četl moc rychle a některá slova polykal.

Zpočátku mu to polykání moc nešlo, to je pravda, ale zvykl si a některá slova mu chutnala víc než rýžový nákyp s malinovou šťávou. Při snídani jedl slova s rohlíkem, ale před obědem nebo po večeři už docela jen tak bez ničeho, spolykal kdejaké slovo, které za něco stálo, a nechával v knížce jenom taková nijaká „neboť“, „protože“ a „patrně“.

Když jste pak tu knížku otevřeli, bylo v ní prázdné a smutné, jako v parku v zimě, když jsou červené lavičky uklizeny, stromy docela holé a vodotrysky spí. Nedivte se, že se tam ptákům nelíbilo a raději odlétali na jih, kde je pořád plno slunce a květin.

Ale tohle všechno bylo Ivánkovi docela jedno, nemyslel na to, četl rychleji a rychleji a polykal jedno slovo za druhým. To víte, že to na něm bylo brzy vidět, tloustl a tloustl, maminka si to pochvalovala a říkala tatínkovi:

Ten náš Ivánek teď pěkně vypadá, že?

Ano, říkal tatínek, vypadá jako míč na koupání.

Ale zničehonic rozbolelo Ivánka břicho a bolelo ho tak, že skoro plakal.

Copak, copak, polekala se maminka.

To nic nebude, řekl tatínek, dáme Ivánka do postele, budu mu číst a za chvíli bude všechno v pořádku.

A tak uložili Ivánka do postele, tatínek vzal knížku a chtěl číst. Byla to knížka o ptáčích, motýlech a velikém parku, plném kaštanů, ptačích budek a malých mlékáren, ale když ji tatínek otevřel, nebyli tam žádní ptáci, na stromech sedělo nějaké „neboť“ a „protože“ a v trávě poskakovalo jedno malé „patrně“. Jinak tam bylo pusto a prázdno.

Co to, podivil se tatínek, jaká je to divná knížka? Kde jsou kaštany a vodotrysky, ptačí budky a motýli? Kam se to všechno podělo? A zavolal maminku a řekl jí:

Podívej se na tu knížku, všechna pěkná slova se z ní ztratila, nedá se to vůbec číst.

Možná že o nich ví Ivánek, řekla maminka, je to přece jeho knížka, dostal ji k narozeninám.

Co měl Ivánek dělat? Musel hezky povědět, jak to bylo, musel se přiznat. Že všechna ta slova spolykal.

A pročpak, ptal se tatínek.

A načpak, ptala se maminka.

Protože jsem chtěl číst hodně rychle, řekl Ivánek. A protože mi některá slova chutnala víc než rýžový nákyp s malinovou šťávou. A tak jsem je jedl někdy s rohlíkem a někdy jen tak docela bez něčeho.

A která slova jsi jedl s rohlíkem? ptal se tatínek.

A která jsi jedl jen tak docela bez něčeho? ptala se maminka.

S rohlíkem jsem jedl vodotrysky, ptačí budky a malé mlékárny, řekl Ivánek, a květiny, kaštany a červené lavičky jsem jedl jen tak, před obědem a po večeři.

Proto tak tloustl náš Ivánek, řekla maminka.

A proto ho teď bolí břicho, řekl tatínek. Ale co teď? Nezbývá než jít k panu doktorovi. A šli.

Pan doktor postavil Ivánka za bílou destičku, které se říká rentgen, podíval se mu do břicha a víte, co tam uviděl? Všechna slova v takovém nepořádku, že se musel smát. Četl tam:

